

Jeden

Vedel, že víchry, ktoré prinášajú zimu na severe, ženú pred sebou dážď a vrhajú morské vlny na pobrežie takou silou, že biela vodná triešť strieka vysoko do vzduchu.

Tu, v juhovýchodnom cípe kráľovstva, boli jedinou známkou prichádzajúcej zimy obláčiky zrazenej pary, ktoré vydychovali jeho dva kone. Obloha bola jasne modrá, takmer až nepríjemne, a slnko hrialo do chrbta. Pokojne si mohol v sedle zdriemnuť a nechať Cuka, nech si ide po ceste, kadiaľ chce, ale roky strávené tvrdým výcvikom a náročnou prípravou by mu takú pohodlnosť nikdy nedovolili.

Willove oči boli neustále v pohybe, pátravo blúdili zľava doprava, sprava doľava, trochu dopredu a ďaleko dopredu. Tieto pohyby by si nikto nevšimol, pretože hlava ostávala nehybná. Opäť sa prejavil jeho výcvik: vidieť a nebyť videný, všímať si a zostať nepovšimnutý. Vedel, že táto časť kráľovstva je pomerne pokojná. Aj preto ho do léna Seacliff pridělili. Keď sa to tak vezme, úplne novému, práve menovanému hraničiarovi asi ťažko odovzdajú niektoré z prob-

lémových území královstva. Pri tej myšlienke sa trochu pousmial. Vyhliadka, že prevezme prvú samostatnú službu, bola dosť ťažká aj bez toho, že by sa musel báť invázie alebo vzbury. Bude spokojný, keď sa postaví na vlastné nohy v týchto pokojných stojatých vodách.

Úsmev sa z Willových pier vytratil, keď bystré oči ďaleko vpredu niečo zazreli. Bolo to takmer ukryté vo vysokej tráve pri ceste.

Na jeho správaní sa nijako neprejavilo, že si všimol niečo nezvyčajné. Nezmeravel v sedle ani sa nezdvihol v strmeňoch, aby sa pozrel pozornejšie, ako by to urobila väčšina ostatných ľudí. Naopak, vyzeralo to, že sa v sedle prihrbil v zdanlivom nezájme o svet okolo seba. Ale oči, schované v hlbokom tieni pod kapucňou plášťa, všetko veľmi pozorne skúmali. Niečo sa pohlo, tým si bol istý. A vo vysokej tráve pri ceste teraz zazrel niečo čierno-biele – farby, ktoré medzi jesennú bledozelenú a červenohnedú vonkoncom nezapadali.

A nebol sám, kto vycítil, že niečo nie je v poriadku. Cuk zastrehal ušami, pohodil hlavou, potriasol hrivou a mrmlavo zaffkal, čo Will dobre počul a v jeho súdkovitej hrudi aj cítil.

„Vidím to,“ povedal ticho Will, aby kôň vedel, že si varovanie všimol. Hlas Cuka upokojil, aj keď uši boli stále vzpriamené a nastražené. Kôň s batožinou, ktorý si spokojne vykračoval buď vedľa nich, alebo vzadu, žiadny záujem neprejavil. Lenže to bolo iba obyčajné hlúpe zviera, a nie vycvičený hraničiarsky kôň.

Vysoká tráva sa opäť slabo pohla. Bol to iba nepatrný pohyb, ale žiadny vietor, ktorý by ho mohol spôsobiť, nefúkal. Jasne to bolo vidieť na nehybných obláčikoch pary z konského dychu. Will trochu pokrčil pleciami a presvedčil sa,

že puzdro na šípy je voľné. Mohutný dlhý luk mal položený na kolenách, tetivu pripravenú na streľbu. Hraničiari necestovali s lukom preveseným cez plecيا. Mali ho pripravený na okamžité použitie. Stále.

Srdce tlklo Willovi o trochu rýchlejšie ako obyčajne. K pohybujúcej sa tráve ostávalo sotva štyridsať krokov. Vybavila sa mu Haltova poučka: *Nesústreďuj sa iba na to, čo je nápadné. Nieкто môže chcieť, aby si si pre to nevšimol niečo iné.*

Uvedomil si, že všetku pozornosť upiera na vysokú trávu pri ceste. Oči rýchlo preleteli vľavo a potom vpravo, až k stromom vzdialeným po oboch stranách asi päťdesiat krokov od cesty. Zatiaľ čo jeho pozornosť odvádza to, čo leží v tráve pri ceste, v tieni stromov sa možno ukrývajú ľudia pripravení zaútočiť. Lúpežníci, zbojníci, žoldnieri, ktovie?

Nič medzi stromami nevidel, a keď sa akoby náhodou obrátil, aby upravil vôdzku koňa s batožinou, nevidel nič ani vzadu za sebou. Ešte viac ho upokojovala skutočnosť, že Cuk neprejavoval žiadne ďalšie známky znepokojenia. Keby boli medzi stromami ľudia, koník by ho nepretržite varoval.

Dotkol sa Cuka kolenami a koník zastavil. Kôň s batožinou urobil ešte niekoľko krokov a potom sa zastavil aj on. Willova pravá ruka okamžite neomylnne siahla k puzdru, vytiahla šíp a vložila ho do tetivy luku. Pohybom hlavy striasol kapucňu na chrbát. Vedel, že podľa dlhého luku, malého huňatého koňa a zvláštneho sivozeleného škvrnitého plášťa v ňom každý pozorovateľ spozná hraničiara.

„Kto je tam?“ zavolal a nadvihol luk s pripraveným šípom. Ešte ho nenapäl. Keby sa v tráve nieкто schovával, vedel by, že hraničiar dokáže napnúť luk, vystreliť a zasiahnuť cieľ skôr, než on stačí urobiť dva kroky.

Žiadna odpoveď. Cuk pokojne stál, bol vycvičený, aby bol pevný ako skala, keď jeho pán musel strieľať.

„Ukáž sa,“ skríkol Will. „Ty v tom čierno-bielom. Ukáž sa!“

Hlavou mu mihlo, že ešte pred chvíľou si hovoril, aký je tu pokoj a stojaté vody. Teraz naňho možno číha neznámy nepriateľ.

„Máš poslednú možnosť,“ zvolal. „Buď sa ukážeš, alebo za tebou pošlem šíp!“

A potom to začul, zrejme to bola reakcia na jeho hlas. Tiché kňučanie. Počul to aj Cuk. Zastrihal ušami a nerozhodne zaffkal.

Pes? uvažoval Will. Možno divoký pes, ktorý striehne, až bude môcť zaútočiť. Tento nápad zavrhol takmer okamžite, ako sa mu zrodil v hlave. Divoký pes by nevydával žiadny zvuk, ktorým by na seba upozornil. Navyše to bolo bolestné zakňučanie, a nie rozzúrený alebo varovný zvuk. Rozhodol sa.

Jedným plynulým pohybom vytiahol ľavú nohu zo strmeňa, pravú prehodil cez sedlovú hrušku a zľahka zoskočil na zem. Keď zosadal týmto spôsobom, zostával stále obrátený k smeru, odkiaľ mohlo prísť nebezpečenstvo, a obidve ruky mal voľné, aby mohol vystreliť. Keby bolo treba, mohol prvý šíp vypustiť hneď, ako sa nohami dotkne zeme.

Cuk opäť zaffkal. V podobne neistých okamihoch bol radšej, keď mal Willa v sedle, pretože koníkové rýchle reflexy a vrtké nohy ho mohli rýchlo dostať z nebezpečenstva.

„To je v poriadku,“ povedal Will stručne koníkovi a ticho kráčal vpred s pripraveným lukom.

Pätnásť krokov. Desať. Päť... zreteľne rozoznával čiernu a bielu farbu v uschnutej tráve. Keď sa priblížil, rozpoznal v tej čierno-bielej ešte niečo iné: dohneda zaschnutú a jasne

červenú čerstvú krv. Znova sa ozvalo zakňučanie a Will konečne poriadne uvidel to, čo ho prinútilo zastaviť.

Otočil sa, rukou dal Cukovi znamenie, že sú v bezpečí, a koník hneď klusal k nemu. Will odložil luk a pokľakol vedľa zraneného psa, ktorý ležal v tráve.

„Čože sa ti stalo, kamarát?“ prehovoril mierne. Pes otočil hlavu za hlasom, a keď ho Will zľahka pohladil, opäť zakňučal a očami prešiel k dlhej krvácajúcej rane, ktorá sa tiahla od pravej lopatky až k bedrovému kĺbu zadnej nohy. Keď sa zviera pohlo, vytekla z rany ďalšia krv. Pes ležal na boku, očividne vyčerpaný, a Will mu mohol vidieť iba jedno oko. Bolo plné bolesti.

Uvedomil si, že je to ovčiarsky pes, jeden z veľkých pastierskych psov, ktoré sa chovali v severných pohraničných oblastiach a boli preslávené svojou bystrosťou a vernosťou. Telo mal čierne, s čisto bielym pruhom na krku a na hrudi a s bielou špičkou huňatého chvosta. Nohy boli biele a čierna sa opakovala na srsti hlavy, ako keby na nej bola kapučňa, takže uši boli čierne, zatiaľ čo cez ňufák a medzi očami sa tiahla biela lysina. Zranenie v boku sa nezdalo príliš hlboké a rebrá pravdepodobne ochránili životne dôležité orgány. Rana bola hrozivo dlhá. Jej rozškerené okraje boli rovné, ako keby boli pretáté čepeľou meča. Dosť krvácala. Pochopil, že to bude najväčší problém. Pes bol zoslabnutý. Stratil veľa krvi. Možno až príliš.

Will vstal, prešiel k sedlovým vakom a odviazal kapsu s liekmi, akú so sebou vozili všetci hraničiar. Cuk ho zvedavo sledoval. Bol spokojný, že pes nepredstavuje žiadnu hrozbu. Will pokrčil plecami a ukázal na kapsu s liekmi.

„Pomáha to ľuďom,“ povedal. „Malo by to byť dobré aj pre psa.“

Vrátil sa k zranenému zvieraťu a opatrne ho pohladil po hlave. Pes sa pokúšal zdvihnúť hlavu, ale Will mu v tom jemne zabránil, tichými slovami ho upokojoval a druhou rukou otváral tašku s liekmi.

„Tak sa pozrieme, kamarát, čo ti to urobili,“ povedal.

Srsť okolo rany bola zlepená krvou. Will ju očistil vodou z čutory. Potom otvoril malú nádobku a opatrne potieral okraje rany masťou. Tlmila bolesť, takže rana znecitlivela a Will ju mohol vyčistiť a obviazať.

Nechal masť chvíľu pôsobiť a potom začal ranu potierať bylinným výťažkom proti hnisaniu. Masť účinkovala dobre a ošetrovanie psovi zrejme nevadilo. Pri práci si Will všimol, že sa splietol, keď psovi povedal „kamarát“. Bola to sučka.

Vycítila, že Will jej pomáha, a pokojne ležala. Tu a tam znovu zaskučala. Ale nie od bolesti. Znelo to skôr ako prejav vďačnosti. Will sedel v podrepe s hlavou nachýlenou nabok a skúmal vyčistenú ranu. Stále z nej vytekala krv a on vedel, že ju bude musieť nejako uzavrieť. Stiahnuť ju obväzom bolo ťažké, pretože sučka mala huňatú sršť a zranenie bolo na nevhodnom mieste. Will pokrčil plecami, keď pochopil, že ju bude musieť zošiť.

„Mal by som sa poponáhľať, pokým masť účinkuje,“ povedal sučke. Ležala s hlavou položenou na zemi, ale oko sa pohybovalo a pri práci ho sledovalo.

Sučka cítila, ako ihlou a jemnou hodvábnou niťou rýchlo urobil tucet stehov a okraje rany stiahol k sebe. Ale zrejme ju to až tak nebolelo a po prvom myknutí už ležala tiicho a nechala ho pokračovať.

Will skončil, jemne položil ruku na čierno-bielu hlavu a vnímal, aká je hustá sršť mäkká. Rana bola podľa všetkého správne zašitá, ale bolo očividné, že sučka nemôže chodiť.

„Čakaj tu,“ povedal mierne. „Zostaň.“

Sučka poslušne ležala, zatiaľ čo Will prešiel ku koňovi s batožinou a začal ju vhodnejšie usporadúvať.

Po bokoch sedla viseli dva podlhovasté vaky s knihami a osobnými vecami. Medzeru medzi nimi Will vyplnil náhradným plášťom a niekoľkými prikrývkami, až vznikla mäkká a pohodlná preliačina, kde mohla sučka ležať. Bolo tam presne toľko miesta, aby sa mohla trošku hýbať, ale pritom ležala v bezpečí.

Vrátil sa k nej, podstrčil ruky pod jej teplé telo, jemne ju zdvihol a celý čas ju ticho upokojoval.

Masť pôsobila, ale Will vedel, že rana čoskoro začne boľieť. Sučka raz zakňučala, ale keď ju zdvihol a položil na pripravené miesto, utíšila sa. Opäť ju pohladkal po hlave a zľahka poškrabkal za ušami. Natočila hlavu a olizla mu ruku. Aj taký malý pohyb ju vyčerpával. Will so zaujatím zistil, že každé jej oko má inú farbu. Keď ležala na boku, videl len ľavé, a to bolo hnedé. No keď ju premiestnil, všimol si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jej to dodáva potmehúdsky a samopašný výraz, dokonca aj teraz, keď je na tom zle.

„Dobré dievčatko,“ pochválil ju. Potom sa obrátil k Cukovi a zistil, že koník ho zvedavo pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potriasol hlavou a zaffkal.

Ako keby sa pýtal: *Prečo?*